

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

La fi del futbol

Audiències estratosfèriques dels dos partits de la tornada de semifinals de la Champions. Resum: Barça i Madrid es queden a casa i la final la jugaran un bon equip alemany contra un grup de cínics per als quals el futbol és aparcar un autobús dins l'àrea, clavar cops de genoll per l'esquena i tirar-se a terra cada vegada que els toquen. Dimecres vaig posar *Punto pelota* per aquelles coses de la morbositat, m'hi vaig estar 5 minuts i vaig apagar la tele. Ja ho sé, que és una exageració, un castell de focs absurd per tenir entretinguda la bilis, però veure aquells barruts embolicats amb la bandera, recordant gratuïtament que el Madrid és qui té més copes d'Europa i fent mofa de tothom, em va deprimir una mica. L'altre dia un amic em recordava quins són els ínfims índexs d'audiència que tenen en aquesta emissora i

De tant parlar-ne els donem més importància de la que tenen

és ben cert que de tant parlar-ne els donem més importància de la que tenen.

És obvi que m'hauria agradat que el Barça jugués la final, però no pas contra el Madrid. Només pensar en la setmana anterior al partit, en l'asfixiant sobreexposició mediàtica que hauríem d'aguantar, l'escalfament que tots plegats construiríem i la pesantor d'haver d'aguantar programes especials i beneiteries a cabassos, tot plegat ho visualitzava tirant a insuportable. Vaig apagar la tele quan faltaven tres minuts perquè acabés el Barça-Madrid i vaig fer exactament igual quan Fernando Torres va marcar el 2-2 de dimarts. Ja res més del que em poguessin explicar m'interessava gens. Sóc un culer autocomplaent, què hi farem.